

De liefde tussen Alan Keller en Indiana was tot dan toe zonder al te veel ups en downs verlopen, ver weg van de dagelijkse beslommeringen en afgeschermd van de nieuwsgierigheid van anderen. Maar de laatste maanden was Kellers financiële situatie in het slop geraakt en had hij wat gezondheidsproblemen, wat repercussies had op zijn normale routines en de rust in zijn verhouding met Indiana verstoord. Normaal koketteerde hij een beetje met zijn onkunde op financieel gebied omdat die hem apart zette van de rest van zijn familie, maar hij kon zijn ogen niet langer sluiten voor zijn slechte investeringen, voor de verliezen die zijn wijngaard opleverde, de waardedaling van zijn aandelen en het feit dat het kapitaal dat zijn kunstwerken vertegenwoordigden eigenlijk kleiner was dan hij altijd had gedacht. Hij was er zojuist achtergekomen dat zijn jadecollectie lang niet zo oud en kostbaar was als men hem had voorgespiegeld. Daar kwam bij dat er tijdens zijn jaarlijkse medische check mogelijk prostaatkanker was geconstateerd, waardoor hij vijf dagen lang in doodsangst had geleefd, tot zijn uroloog hem van die kwelling had verlost door zijn bloed opnieuw te testen en het laboratorium moest toegeven dat de eerdere uitslagen waren verwisseld met die van een andere patiënt. Toen hij vijfenvijftig werd staken Kellers twijfels over zijn gezondheid en zijn viriliteit, die waren gaan liggen sinds hij Indiana kende en zich weer jong voelde, opnieuw de kop op. Hij was gedeprimeerd. Er was niets in zijn verleden wat je met goed fatsoen als grafschrift kon gebruiken. Twee derde deel van zijn leven lag achter hem en hij kon ongeveer inschatten hoeveel jaren hem nog restten voordat hij zou veranderen in een replica van zijn vader; hij was bang voor het lichamelijk en geestelijk verval.

Hij zat tot zijn nek in de schulden en het had geen zin om hulp te vragen aan zijn broer en zus, die het familiekapitaal beheerden alsof het alleen van hen was en hem de toegang tot zijn deel onthielden met het argument dat hij alleen maar geld kostte. Hij had ze gesmeekt om het pand in Woodside te verkopen, die onmogelijk te onderhouden dinosaurië, en hun antwoord had geluid dat hij niet zo ondankbaar moest zijn, hij woonde immers gratis in dat huis. Zijn oudere broer had aangeboden de wijngaard in Napa over te nemen

om hem 'weer vlot te trekken', zoals hij dat uitdrukte, maar Alan wist dat zijn motieven verre van altruïstisch waren: hij wilde zich het landgoed voor een schijtprijs toe-eigenen. Bij de banken kreeg hij ook niets meer voor elkaar, zijn krediet was opgedroogd en inmiddels was het niet langer mogelijk om – zoals vóór de crisis – zaken op een vriendschappelijke manier, tijdens een spelletje golf, met een bankmanager te regelen. Ineens begon zijn tot voor kort zo benijdenswaardige bestaan scheuren te vertonen, complicaties op te leveren, en hij voelde zich door alle narigheid gevangen als een vlieg in een spinnenweb.

Zijn psychiater constateerde een tijdelijke existentiële crisis, heel gebruikelijk bij mannen van zijn leeftijd, en schreef hem testosteron voor en een grotere dosis angstdempers. Door al dat gedoe had hij Indiana verwaarloosd en werd hij nu onophoudelijk gekweld door zijn jaloezie, wat ook normaal was volgens de psychiater, die hij overigens nog niet had durven opbiechten dat hij opnieuw de diensten had ingeroepen van Samuel Hamilton Jr., de privédetective.

Hij wilde Indiana niet kwijt. Het idee weer alleen te komen staan of iets nieuws te beginnen met een andere vrouw beangstigde hem, hij had de leeftijd niet meer voor romantische afspraakjes, veroveringsstrategieën, het gedoe en de concessies op seksueel gebied, hij moest er niet aan denken. Zijn verhouding met haar was comfortabel, hij had zelfs het geluk dat Amanda, dat verwende wicht, een bloedhekel aan hem had, wat maakte dat hij zich in geen enkel opzicht verantwoordelijk voor haar voelde. Amanda vertrok binnenkort naar de universiteit, en dan zou haar moeder meer tijd aan hem kunnen besteden. Maar Indiana was momenteel wat afstandelijk en afwezig, ze nam het initiatief niet meer om amoureuze afspraakjes te maken en was niet beschikbaar als hij daar ineens zin in had, ze was ook niet meer zo vol bewondering als voorheen, ze sprak hem tegen en greep elke gelegenheid aan om met hem te kibbelen. Keller verlangde niet naar onderdanigheid in een vrouw, dat zou hem dodelijk hebben verveeld, maar confrontaties met zijn geliefde ging hij uit de weg; ruziën deed hij wel met zijn personeel en zijn familie.

Die veranderde instelling van Indiana was de schuld van Ryan Miller, daar kon je donder op zeggen, ook al had zijn privédetective hem verzekerd dat er geen enkele concrete aanleiding was voor een dergelijke beschuldiging. Je hoefde maar naar Miller te kijken, met die

gebroken neus en dat woeste uiterlijk, om te weten hoe gevaarlijk de man was. De gedachte alleen al aan die gladiator bij Indiana in bed maakte hem misselijk. Zou de stomp van zijn been hem beperken? Wie weet, hoewel het net zo goed een punt in zijn voordeel zou kunnen zijn: vrouwen zijn nieuwsgierig en raken opgewonden van de merkwaardigste zaken. Hij kon het met Indiana niet over zijn argwaan hebben, jaloezie was een man als hij onwaardig, iets zo verderends dat hij het zelfs maar nauwelijks met zijn psychiater kon bespreken. Volgens Indiana was de soldaat haar beste vriend, wat op zich al onverdraaglijk was omdat die rol h em toekwam, maar hij wist zeker dat een platonische vriendschap onmogelijk was tussen een man als Miller en een vrouw als zij. Hij moest weten wat zich afspeelde als ze samen waren in praktijkruimte 8, tijdens hun veelvuldige wandelingen in het bos, of in Millers loft – hij zag trouwens geen enkele reden waarom ze daar zou komen.

De rapporten van Samuel Hamilton Jr. waren veel te vaag. Hij was zijn vertrouwen in die man kwijt, misschien nam hij Indiana wel in bescherming. De detective was zo onbeschaamd geweest hem van advies te dienen en had hem aanbevolen om te proberen Indiana terug te winnen in plaats haar te bespioneren, alsof hij daar zelf nog niet op was gekomen, maar hoe kon hij dat doen met die Ryan Miller in de buurt? Hij moest een manier vinden om hem uit de buurt te krijgen of uit de weg te ruimen.